

Schaderegistratie als startpunt van beleid voor behoud en beheer

Marijn de Valk, Sam Capiou en Eva Wuyts

De Vlaamse Erfgoedbibliotheek heeft als taak om expertise rond behoud en beheer te stimuleren en te verspreiden onder erfgoedbibliotheeken in Vlaanderen en Brussel. Hiertoe ontwikkelde ze in 2013 de Universal Procedure for Library Assessment (UPLA), een model voor schaderegistratie op collectieniveau. Dankzij dit instrument kunnen bibliotheken zelfstandig de fysieke staat van hun collecties onderzoeken, en zo de noden op het gebied van conservering en preservatie in kaart brengen.

Met UPLA wordt niet alleen het startschot gegeven voor de ontwikkeling van een conserveringsbeleid voor de betrokken instelling, maar ook voor een aanpak op Vlaams niveau. De eerste toepassingen van het model zijn voorzien voor dit najaar.

In 2011 organiseerde de Universiteit Antwerpen in opdracht van de Vlaamse Erfgoedbibliotheek een enquête bij 25 erfgoedbibliotheeken waarin werd gepeild naar de mate van preservatie en conservering van bibliotheekcollecties enerzijds, en de mate waarin zij bibliografisch ontsloten en gedigitaliseerd zijn anderzijds. De resultaten van deze bevraging werden gepubliceerd in het rapport met de veelzeggende naam *De wet van de remmende achterstand*. Het onderzoek schetst een zorgwekkend beeld van de erfgoedbibliotheeksector. Zeker wat betreft de materiële zorg voor de collecties is de toestand precair.

ZORGEN VOOR BOEKEN

In veruit de meeste gevallen ontbreekt het de bibliotheken aan een overzicht van de materiële toestand waarin de collecties zich bevinden. Dit maakt het onmogelijk om een professionele werking op het gebied van behoud en beheer uit te bouwen. De schamele budgetten die ingezet worden zijn vaak gericht op de restauratie van enkele (top)stukken maar dienen zelden een omvattende collectiegerichte aanpak. De meeste instellingen beschikken over onvoldoende tijd en deskundigheid om deze situatie om te buigen.

“IN VERUIT DE MEESTE GEVALLEN ONTBREEKT HET DE BIBLIOTHEKEN AAN EEN OVERZICHT VAN DE MATERIËLE TOESTAND WAARIN DE COLLECTIES ZICH BEVINDEN. DIT MAAKT HET ONMOGELIJK OM EEN PROFESSIONELE WERKING OP HET GEBIED VAN BEHOUD EN BEHEER UIT TE BOUWEN.”

> Zie ook p. 24 en 36

Marijn de Valk tijdens het beoordelen van de schades volgens het UPLA-schaderegistratieformulier.
Foto: J. Goedemé.

Om erfgoedbibliotheken de nodige inzichten en handvaten te geven om een goed beleid te ontwikkelen rond het voorkomen en remediëren van schade, ontwikkelde de Vlaamse Erfgoedbibliotheek in 2013 een model voor schaderegistratie. Dit model, dat op 3 oktober werd voorgesteld op het 'Overlegplatform voor erfgoedbibliotheken', maakt het mogelijk om via een betrouwbare steekproefmethode op een efficiënte en pragmatische manier inzicht te krijgen in de materiële staat en de raadpleegbaarheid van een bibliotheekcollectie. Op basis van de resultaten van de steekproef wordt de conserveringsbehoefte (of de werkvoorraad die nodig is om de collectie beter te bewaren) in kaart gebracht en kan een instelling een behouds- en beheerplan op maat ontwikkelen.

De Vlaamse Erfgoedbibliotheek stelde voor de uitvoering van deze opdracht eind 2012 Boekrestauratie De Valk uit Middelburg aan, die hiervoor samenwerkte met Hoogduin Papierrestauratoren uit Nederland. Vanuit de Vlaamse Erfgoedbibliotheek werd zij hierin begeleid door Eva Wuyts en Sam Capiou. Daarnaast fungeerde een groep met conserveringsexperten en bibliothecarissen uit Vlaanderen en Nederland als klankbord. Zo verzekerden de initiatiefnemers zich ervan dat de methodiek voldoende gedragen wordt door het veld.

Rekening houdend met de beperkte middelen van de meeste erfgoedbibliotheken stelde de Vlaamse Erfgoedbibliotheek bij aanvang van het project twee eisen aan het nieuwe model:

- Het model moet informatie verzamelen op basis van een representatieve steekproef op collectieniveau. Op deze manier wordt de inventarisatietijd tot een minimum beperkt. Eén-op-één schade-inventarisaties van volledige collecties kosten immers te veel tijd en dienen hoofdzakelijk een objectgerichte aanpak.
- De schaderegistratie moet kunnen worden uitgevoerd door de personeelsleden in erfgoedbibliotheken. Het model mag met andere woorden niet uitsluitend op maat van

conservatoren-restauratoren gemaakt zijn, maar het moet ook bruikbaar zijn voor daartoe gevormde leken. Hierdoor kunnen de kosten worden gedrukt en wordt — wat niet onbelangrijk is — de kennis en het bewustzijn omtrent de problematiek van schade in de instellingen verhoogd. De bibliotheekmedewerkers volgen daartoe een specifiek vormingstraject. De expertise die ze daarbij opdoen en de (hernieuwde) kennismaking met hun eigen collecties zullen ook na de schaderegistratie nog hun nut bewijzen.

VAN UPAA NAAR UPLA

Eerder dan een volledig nieuwe methodiek op poten te zetten opteerde de Vlaamse Erfgoedbibliotheek ervoor om een beproefd model over te nemen en aan te passen voor bibliotheekcollecties. De keuze viel daarbij op de Universal Procedure for Archive Assessment (UPAA) die in het begin van de jaren negentig in Nederland werd ontwikkeld door de toenmalige Nederlandse Rijksarchiefdienst, in nauwe samenwerking met het onderzoeksbureau TNO-Delft, voor de beoordeling van archiefcollecties. Later volgden nog het UPAA-CONS-model om het verzuringsprobleem van negentiende-eeuwse archieven in kaart te brengen, een inktvraatmodel en een model voor kaarten en tekeningen (Maps and Drawings, UPAA-MD). Allen hebben hun sporen al meer dan verdiend: naast Nederland wordt het model ook in de voormalige Nederlandse koloniën zoals Zuid-Afrika, Sri Lanka en Indonesië gebruikt. Maar ook Engeland, de Scandinavische landen, Rusland, Kroatië en Roemenië hebben het statistische model UPAA omarmd. En nu voegt Vlaanderen daar het UPLA-model aan toe.

De steekproefmethode die UPAA en UPLA hanteren is gebaseerd op de principes van de Franse statisticus Pierre Gy. Om een steekproef te selecteren die toelaat uitspraken te doen over de volledige collectie wordt eerst het totaal te onderzoeken meters en het gemiddelde aantal boeken per meter bepaald. Uitgangspunt is dat de steekproefomvang vastgesteld

Een voorbeeld van het eerste resultatenformulier in het UPLA-eindrapport van de bibliotheek van het Ruusbroecgenootschap met een samenvatting van de voorkomende schades.

is op driehonderd items per collectie. Steeds na een te bepalen aantal meters wordt een steekproef genomen van een meter. En binnen deze meter wordt een aftelwaarde bepaald. De methode is getest in verschillende archieven en de nauwkeurigheid bedraagt 95 procent. Dit betekent dat de resultaten met een marge van maximaal 5 procent naar boven of naar beneden kunnen afwijken.

UPLA VERSUS UPAA

Hoewel UPAA en UPLA nauw aan elkaar verwant zijn, zijn er toch een aantal duidelijke verschil- en zelfs verbeterpunten. Ten eerste zijn de schadevormen waarop wordt gelet bij de beoordeling van een archief slechts gedeeltelijk van toepassing op een bibliotheekcollectie. UPAA focust op papier en schenkt heel weinig aandacht aan de boekband. UPLA, dat zich op de meer typische bibliotheekcollecties richt, houdt wel rekening met materialen zoals linnen, leer en perkament. Foto's, charters, kaarten, en moderne informatiedragers (cd, tape, etc.) zijn van UPLA uitgesloten. Kranten en ongebonden (archieff) materiaal worden wel meegevoerd in een UPLA-onderzoek.

Een tweede, fundamentele verschil is dat UPAA vooral de consulteerbaarheid van een bron als beoordelingscriterium neemt. Logisch want archieven hebben een wettelijke bewaarfunctie en hun bronnen moeten toegankelijk blijven voor de komende generaties. Daarom is bij UPAA de ernst van de schade aan een object afhankelijk van de mate waarop deze de raadpleegbaarheid beïnvloedt. Voor erfgoedbibliotheken is consulteerbaarheid natuurlijk ook een hoofdzorg. Maar voor boekhistorici en andere onderzoekers is de (verschijnings)vorm van een boek even goed van groot belang. Boeken en boekbanden ontleen hun wetenschappelijke en culturele waarde immers niet uitsluitend aan de inhoud: ook het object zelf speelt een rol.

Ten derde labelt het UPLA-model een aantal schadesoorten die ervoor zorgen dat de materiële toestand van een boek instabiel wordt. Het gaat hierbij om drie groepen: autonoom verval, biologische schade en rode rot. Onder autonome schade vallen verzuring van de schutbladen, verzuring van het boekblok en inkt- en kopervraat, precies zoals het Nederlandse Bureau Metamorfoze deze term ook hanteert. Onder biologische schade vallen schimmel- en knaagdierschade. In alle gevallen worden schimmelaantasting of signalen die wijzen op de aanwezigheid van insecten als actief

of urgent aangeduid, tenzij recent uitgevoerde testen het tegendeel hebben aangegeven. Alle hier genoemde schades nemen toe, ook zonder dat het object geraadpleegd wordt. Daarom toetst UPLA naast de raadpleegbaarheid ook de (in)stabiliteit van de collectie. Deze schadebeelden vragen om dringende preserveerende maatregelen. Een UPLA-rapport dat de vinger op deze wonde kan leggen geeft beeldmakers dus een stok achter de deur.

Een laatste uitbreiding van UPLA ten opzichte van het originele UPAA-model is de manier om de schades te beoordelen. Bij UPAA wordt de ernst van de schade bepaald door in te schatten welke invloed de raadpleging op de conditie van het document zal hebben. In UPLA wordt dit gescheiden. In een eerste stap wordt de omvang van de schade beoordeeld. In een tweede stap wordt gekeken of normaal gebruik de schade naar alle waarschijnlijkheid zal doen toenemen. Deze aanpak in twee fasen maakt de beoordeling gemakkelijker, betrouwbaarder en genuanceerder. Een voorbeeld: wordt bij een UPAA-onderzoek een hele bundel archief als 'ernstig beschadigd' en 'niet raadpleegbaar' gekwalificeerd wanneer er slechts een zeer verzuurd blad in zit, zal hetzelfde object bij een UPLA-onderzoek het predicaat 'ernstige schade', maar 'wel raadpleegbaar' krijgen.

23 SCHADEVORMEN

Dat een boek ook als object aandacht krijgt bewijst de manier waarop het wordt beoordeeld. Eerst wordt de buitenkant, de band, onderzocht. Dan wordt het boek geopend en wordt gekeken of alle essentiële onderdelen nog vastzitten: de constructie. En vervolgens wordt het boekblok op schade beoordeeld. Een boek is immers een object dat kan bewegen: een boek moet open en dicht gaan. In totaal zijn 23 schadevormen gekozen voor registratie, verdeeld in vier groepen.

Een belangrijk hulpmiddel bij de toepassing van UPLA is de 'schadeatlas', die de 23 schadebeelden en hun urgentie aan de hand van fotomateriaal en definities inzichtelijk maakt. In 2007 gaf Bureau Metamorfoze de *Schadeatlas Archieven* als hulpmiddel bij het herkennen en classificeren van schade aan archiefstukken. De Vlaamse Erfgoedbibliotheek werkt momenteel samen met Metamorfoze aan een *Schadeatlas Bibliotheken*. Dit hulpmiddel, dat ook los van een UPLA-onderzoek een nuttig instrument is voor collectiebeheerders, wordt in het najaar van 2014 verwacht. Het zal zowel in

Foto: M. de Valk

SCHADE AAN DE BAND

1. Stof en oppervlaktevuil
2. Conditie bekleding
3. Rode rot
4. Tapes en schadelijke reparaties
5. Losse delen en bekleding
6. Ontbrekende delen en onderdelen
7. Beschadigde platkernen/hoeken/platkanten
8. Beschadigde sluitingen/beschadigd beslag

SCHADE AAN DE CONSTRUCTIE

9. Vervorming band/boekblok/band te klein
10. Schade aanhechting platten
11. Schade hechting bladen en/of katernen

SCHADE AAN HET BOEKBLOK

12. Stof en oppervlaktevuil in het boekblok
13. Tapes en schadelijke reparaties
14. Lacunes, scheuren, vouwen
15. Vervult papier
16. Aan elkaar klevende bladen
17. Verzuring schutbladen
18. Verzuring boekblok
19. Foxing
20. Inkt- en/of kopervraat

ALGEMEEN

21. Schimmelschade
22. Plaagdierschade
23. Overige

gedrukte vorm als online gratis beschikbaar zijn voor erfgoedbibliotheken.

Het al dan niet voorkomen van bepaalde schadebeelden hangt sterk af van de bewaaromstandigheden van erfgoedcollecties. Daarom wordt voorafgaand aan de UPLA-screening aan de bibliotheekmedewerkers gevraagd daarover een vragenlijst in te vullen. Waar nodig moeten hiervoor metingen worden gedaan. De Vlaamse Erfgoedbibliotheek kan de instelling een toolkit aanleveren, met naast alle benodigdheden voor een UPLA-onderzoek, ook meetapparatuur, als dataloggers en een luxmeter.

METEN IS WETEN

Nadat de 300 geselecteerde items uit de collectie minutieus zijn gescreend en de schadevormen geregistreerd werden in een database, worden de resultaten automatisch met behulp van het rekenprogramma Excel gebundeld en gepresenteerd. Dit gebeurt in een aantal tabellen verdeeld over vier werkbladen. Op het eerste werkblad wordt de raadpleegbaarheid van de hele collectie gepresenteerd in procenten, samen met de mate waarin instabiele schadevormen voorkomen. Een tweede blad geeft inzicht in de metadata en een derde zet alle schades op een rij die niet raadpleegbaar zijn. Met andere woorden: het percentage boeken waarvan de schade toe zal nemen bij gebruik. Uiteraard voorziet de automatische gegevensverwerking ook een analyse in de diepte. In de uitgebreide vierde tabel op het laatste werkblad worden alle 23 schadevormen opgelijst gevolgd door het aantal boeken uit de steekproef dat deze schade vertoont. Daarbij onderscheiden we vier gradaties:

- Ernstige schade — gebruik verergert de schade
- Ernstige schade — gebruik geen probleem
- Matige schade — gebruik verergert de schade
- Matige schade — gebruik geen probleem

Deze cijfermatige resultaatweergave is standaard voor elke bibliotheek, al laten de data een meer uitgebreide analyse toe. Bepaalde schadecombinaties, of gegevens uit de metadata, kunnen immers voor een specifieke bibliotheek interessant zijn. Bijvoorbeeld hoeveel procent van de boeken sloten of sluitingen van metaal hebben en of deze verpakt zijn of niet. Zo kan men inzicht krijgen in de omvang van het aantal boeken met metaalbeslag dat schade kan aanbrengen aan de belendende boeken. Of hoeveel

boeken met ernstige aantasting door stof en vuil ook sporen van schimmelaantasting hebben, als vertrekpunt voor een systematische schoonmaakactie. De analyse van deze gegevens in relatie tot elkaar en in relatie met de bewaaromstandigheden vergen weliswaar bijkomende maatwerkrapportage.

Omdat elk UPLA-onderzoek steeds op dezelfde uniforme manier wordt uitgevoerd is het mogelijk de resultaten van de individuele screenings met elkaar te vergelijken. De Vlaamse Erfgoedbibliotheek is daarom van plan om de resultaten van alle UPLA-trajecten (anoniem) te bundelen in één Vlaams schaderegister. Deze overkoepelende databank zal dienen als een benchmark voor individuele instellingen en maakt beleidsaanbevelingen voor het in stand houden van het Vlaams patrimonium mogelijk. Na enige tijd kan een bibliotheek er ook voor kiezen om de screening te herhalen. Zo kan ze bepaalde (autonome) schades of haar eigen conserveringsbeleid blijven monitoren.

DE PROEF OP DE SOM

Vooraleer de Vlaamse Erfgoedbibliotheek UPLA aanbiedt aan de sector, is het model eerst getest. Dit gebeurde midden 2013 op de collectie van het Ruisbroecgenootschap in Antwerpen. Deze bibliotheek is uitermate geschikt

voor de test, omdat het een diverse verzameling betreft met onder andere incunabelen en een grote collectie oude drukken, maar ook veel moderne boeken, tijdschriften en brochures die over verschillende magazijnen zijn verdeeld. Bovendien betreft het een gebruiksbibliotheek, waardoor er een grote variëteit aan schadevormen te vinden is.

In totaal werden er 299 steekproeven geselecteerd uit 2850 meter gevulde boekenplanken. Voor elk geselecteerd item is een gedetailleerde registratieformulier ingevuld. Voor de test werden uitzonderlijk twee teams van beoordelaars, in plaats van één samengesteld. Team A bestond uit zogenaamde 'leken' die weinig tot geen voorkennis hadden over schaderegistratie en evenmin een UPLA-vorming hadden gekregen. Team B bestond uit boekrestauratoren die makkelijker in staat zijn om schades op te merken waardoor ze over de hele lijn meer schades aankruisten. Niettemin lopen de eindresultaten van de screenings globaal genomen door de beide teams erg gelijk. Daarmee is aangetoond dat 'leken', na een goede vorming, in staat zijn de beoordeling van de boeken uit te voeren.

De testweek was voor alle betrokkenen een positieve ervaring. Dankzij een intensieve samenwerking tussen de eigen

De 20-kantige dobbelsteen die gebruikt wordt om de eerste meter te bepalen waarin het eerste object uit de steekproef valt. Foto: M. de Valk.

Hilde Schalkx en Sam Capiou tijdens het selecteren de steekproef in de bibliotheek van het Ruusbroecgenootschap. Foto: M. de Valk.

bibliotheekmedewerkers, die vertrouwd zijn met de collectie en de opstelling in het magazijn, en de inbreng van twee boekrestauratoren kon de hele collectie in acht dagen gescreend worden. Na afloop liet Erna Van Looveren, bibliothecaris van de bibliotheek van het Ruusbroecgenootschap, weten dat het onderzoek “een enorme meerwaarde is, en de sleutel vormt tot inzicht op de lange termijn.” Dit geeft aan dat het opzet van het model is geslaagd. Het model verzamelde waardevolle beleidsinformatie over de complete bibliotheekcollectie en daarnaast werden de eigen medewerkers gesensibiliseerd. Inmiddels zijn de aanbevelingen voor een verbeterde berging en plaatsing van de boeken in de bibliotheek van het Ruusbroecgenootschap ter hand genomen.

AAN DE SLAG MET UPLA

De Vlaamse Erfgoedbibliotheek zal het UPLA-model gratis ter beschikking stellen van de brede erfgoedsector. Om de kwaliteit van de screening te verhogen en om te verzekeren dat de methodiek correct wordt toegepast, zodat betrouwbare resultaten kunnen worden opgenomen in het Vlaams schaderegister, voorziet de Vlaamse Erfgoedbibliotheek de nodige omkadering.

Vooreerst is er de vorming die voor de betrokken medewerkers het startpunt is van een UPLA-onderzoek. In deze tweedaagse workshop wordt aandacht besteed aan materialenkennis, boekterminologie en het herkennen van schadevormen volgens het model. De deelnemers worden daarin geholpen door de rijkelijk met voorbeelden geïllustreerde schadeatlas die na de zomer zal verschijnen.

Daarnaast voorziet de Vlaamse Erfgoedbibliotheek de mogelijkheid om tegen betaling een beroep te doen op deskundigen die vertrouwd zijn met UPLA en aldus garant staan voor efficiëntie en kwaliteit. Het inschakelen van een externe medewerker is geen verplichting, maar wordt voor bepaalde onderdelen van het UPLA-traject wel warm aanbevolen. Zo'n expert zou in principe de volledige uitvoering van een UPLA-traject op zich kunnen nemen, maar om de kosten te drukken en de kans op interne expertiseopbouw niet te mislopen is het aangeraden om dit te doen op drie cruciale momenten binnen het traject.

De eerste maal betreft het de fase waarin de steekproef wordt uitgezet op de collectie omdat het van fundamenteel belang is dat dit goed gebeurt. Deze

minutieus uit te voeren procedure neemt in totaal ongeveer drie dagen in beslag en het aanleren van deze methodiek kost veel tijd. Daardoor is het aangewezen om dit te laten uitvoeren door een deskundige met de hulp van eigen medewerkers. Diezelfde deskundige helpt vervolgens de bibliotheekmedewerkers bij de start van de beoordeling van de boeken. Een taak die ze dankzij de vorming en de schadeatlas zelfstandig kunnen uitvoeren. In totaal wordt voor deze beoordeling drie dagen gerekend, maar deze hoeven niet aaneensluitend ingepland te worden. Zes dagdelen zijn over het algemeen beter in te roosteren en een gefaseerde beoordeling, met af en toe een rustpauze, komt ook de kwaliteit van de registratie ten goede. Tijdens het laatste dagdeel komt de deskundige opnieuw langs om bijkomende vragen te bespreken.

Eens de screening is afgerond, zorgt de deskundige voor de verwerking van de resultaten van de screening en de gegevens over de bewaaromstandigheden in een eindrapport. De vragenlijst maakt het immers mogelijk om verbanden te leggen tussen de gesignaleerde schades en de bewaaromstandigheden van de boeken. Zo kunnen aanbevelingen gedaan worden voor een betere bewaring.

De vorming zal dit najaar voor het eerst gezamenlijk worden aangeboden aan de medewerkers van alle bibliotheken die als eersten met UPLA aan de slag willen gaan. Daarna is het aan de bibliotheken om de verdere timing voor het traject uit te stipelen. Dit gebeurt het best aansluitend op de workshop en in overleg met de Vlaamse Erfgoedbibliotheek en de deskundige die het traject begeleidt.

AANZET TOT EEN BETER BELEID

Bibliotheken die aan de slag gaan met UPLA zetten een eerste stap richting een beter behoud en beheer van hun erfgoedcollecties. De rapporten die zij na afloop ontvangen geven, zoals eerder gezegd een algemeen beeld van de huidige staat van de collectie, gekoppeld aan eerste adviezen. UPLA is dus geen gedetailleerde doorlichting van de hele collectie op stukniveau, noch levert het een kant-en-klaar plan van aanpak. Het is wel de aangewezen manier om als erfgoedbibliotheek grip te krijgen op de collectie en de soms onbekende of overweldigende uitdagingen waarmee deze wordt

geconfronteerd. Te meer omdat ook kleinere instellingen gebruik kunnen maken van UPLA.

Elk UPLA-traject resulteert in een wetenschappelijk onderbouwd rapport. Dat geeft bibliothecarissen niet alleen een instrument in handen om een conserveringsbeleid op maat te ontwikkelen, maar ook om hun beleidsmakers te sensibiliseren hier effectief in te investeren. En dat kan of moet op eigen tempo gebeuren. Want om de UPLA-adviezen om te zetten in concrete maatregelen is soms verder (intern) onderzoek nodig en ook de middelen hiervoor moet de bibliotheek helaas voorlopig nog in eigen kring gaan zoeken. De Vlaamse Erfgoedbibliotheek blijft weliswaar een groot pleitbezorger voor de (betere) financiering van de basistaken van erfgoedbibliotheek, maar vooralsnog vindt zij hiervoor onvoldoende gehoor. Wie weet stimuleert het Vlaamse schaderegister in opbouw binnenkort de verschillende overheden wel om actie te ondernemen.

CONCLUSIE

Het onderzoekmodel Universal Procedure for Library Assessment (UPLA) is in 2013-2014 ontwikkeld door de Vlaamse Erfgoedbibliotheek. Het behelst een statistisch schadeonderzoek van bibliotheekcollecties en geeft inzicht in de schade en de raadpleegbaarheid van bibliotheekmateriaal. De toepassing van het model ligt na het volgen van vorming grotendeels in handen van de eigen bibliotheekmedewerkers. Op deze manier wordt tijdens het UPLA-traject kennis over de preservatie en conservering van (het eigen) documentair erfgoed intern opgebouwd of versterkt. De resultaten van de uitgevoerde schaderegistratie vormen de bouwstenen voor de opmaak van een behouds- en beheerplan van de volledige collectie en kunnen op termijn worden vergeleken met die van andere instellingen. ■

Archief wordt verstand van zaken

Adlib Archief is de professionele software voor het beheer van historische, bedrijfs- en overheidsarchieven. Duurzaam, want dankzij de open architectuur blijven uw archiefstukken tot in de lengte der dagen te raadplegen. In Adlib Archief beschrijft u uw archief tot op ieder gewenst niveau. De stukken worden overzichtelijk in context getoond, zodat u gerelateerde informatie direct in beeld heeft. Bovendien bieden verschillende zoekingsangen u snel en gemakkelijk toegang tot alle bronnen. Met Adlib Archief legt u het verleden vast voor de toekomst.

Adlib Archief

Uitgebreid · Overzichtelijk · Flexibel · Van globaal tot gedetailleerd · Conservering- en Restauratiemodule · Studiezaalmodule · Bewaarbeheer · Inschrijvingen · Meerdere zoekmogelijkheden · Meertalig · Internationale standaarden ISAD (G) EAD ISAAR(CPF) Unicode · Integreerbaar met Adlib Bibliotheek en Adlib Museum tot één 'crossdomain' systeem · Databasekeuze MS SQL Server, Oracle en Adlib · Open System · API-koppelingen · Aangepast aan elk soort archief.

The way way to knowledge

Adlib Information Systems
+31 (0)394 094000
sales@adlibsoft.com
www.adlibsoft.com